

Hele Guds råd til frelse ([Apg 20,17-32](#))

Av Erik Høiby - [Bibelsk Tro](#)

I disse versene fra Apg 20 slår Paulus fast hva Bibelen legger oss på hjertet om forkynneren og hans forkynnelse. La oss derfor forsøke å se vårt emne i lys av denne overskrift.

1) Det første Bibelen sier oss om forkynneren er at han er kalt av Gud og utvalgt til å forkynne evangeliet.

I [2 Kor 5,20](#) sier Paulus rett ut at vi er ”sendebud i Kristi sted”. Et annet sted ([1 Kor 4,1](#)) bruker han uttrykket at vi er satt i denne verden som ”Kristi tjenere og forvaltere av Guds hemmeligheter.”

Disse ord viser oss hvilket privilegium det er å være forkynner. Ja, jeg hadde nær sagt med tre uttrykk at å være forkynner er nåde, glede og ansvar. Slik så Paulus på sitt forkynnerkall, og slik burde det også være med oss.

”Hvor er jeg sæl, som kan med liv og med sjel tjene så nådig en Herre”

2) Det andre Bibelen sier oss er hvilken hensikt Gud har med forkynneren.

I [Apg 14,22](#) heter det om Paulus og Barnabas at de styrket menighetens tro, mens Paulus her i sin tale til menighetslederne i Efesus (v 28) ber dem vokte Guds menighet. Eller vi merker oss uttrykkene lære, formane, irettesette, trøste. Alle disse ordene peker i mot Guds egentlige hensikt med forkynneren.

3) Det tredje Bibelen sier oss om forkynneren er hvordan hans forkynnelse skal være, og hva hans budskap skal inneholde.

På dette spørsmål er det vår tekst gir svaret: Vi skal forkynne hele Guds råd.

Dog skal vi være klar over at i sin avskjedstale til menighetslederne i Efesus, streker Paulus under at det i bunn og grunn eksisterer to slags forkynnelse blant forkynnerne:

1. Det er den forkynnelse som holder noe tilbake (v 20 og 27).

2. Det er den forkynnelse som taler hele Guds råd.

Hvis vi så vil komme med en forklaring til disse to, kan vi sikkert si det slik at mens den ene gir akt på Skriftens hele lære (dvs. Guds evige frelsesplan i Kristus), vil ikke den andre skåne hjorden, men føre svikeyfull tale som lokker disiplene etter seg, slik Paulus uttrykker det i vår tekstsammenheng (v 29-30).

Ordene fra Apg forteller oss altså at Paulus allerede i sin tid forutså en avsporing i forkynnelsen fra Skriftens sanne lære, og denne paulinske profeti kan kirkehistorien selv bekrefte har gått i oppfyllelse.

For oss i dag kan det sikkert synes lettere med fortiden som utgangspunkt å peke på avsporinger i forkynnelsen, men retter vi søkelyset inn i mot vår tid og vårt århundre vil vi finne at avsporingene i forkynnelsen i dets mange utgaver er en realitet også i vår tid.

Derfor tror jeg at vi gjør rett i å se et lite øyeblikk på noen av de avsporinger som ikke minst gjør seg gjeldende i forkynnelsen fra våre prekestoler i dag.

1) For det første vil jeg nevne det som har med sensasjon å gjøre. I og for seg behøver ikke sensasjon å være noe galt ved forkynnelsen, for det heter jo også om Jesus at hans forkynnelse vakte oppsikt blant folket (Mat 7,28). Men farlig blir sensasjonsforkynnelsen om den føres ut på viddene bort fra frelsens grunnsannheter, for da blir den lett til interessant underholdning som smaker fortreffelig for kjødet i stedet for åndelig føde for sjelene.

2) En annen avsporing finner vi i den sterke appellen til viljes og følelseslivet som er karakteristisk for den mere ”moderne” vekkelsesforkynnelse. Det ser faktisk ut for at det går an å få i stand en

sjelelig rørelse som i det ytre kanskje ser ut som vekkelse, men som på bunnen bare er menneskeverk.

Her må jeg tenke på hva det fortelles om israelittene i [2 M 12](#) at da disse dro ut av Egypt, var det en hel flokk som ble en snare for Guds folk da prøvelsene begynte.

3) En tredje avsporing i forkynnelsen går i stikk motsatt lei, nemlig at det er Gud som må gjøre alt. Du kan ingenting gjøre. Det er Gud som må omvende deg. Gud må gjøre alt, du må bare vente på troen.

Hvor sant dette enn er, og i tråd med vår barnelærdom kan disse ting forkynnes så ensidig og forkjært at ansvarskjenslen svekkes og sjelene føres inn i en falsk forestilling om Guds frelsesplan.

4) En fjerde avsporing er den begredelige sammenblanding av lov og evangelium. Man forkynner altså slik at loven blir evangelium og evangeliet omgjort til lov. Det later dessverre til at mange forkynnere bærer preg av et uklart syn på lov og evangelium, og dette er trolig den alvorligste avsporing vi møter i mye forkynnelse i dag.

5) En femte avsporing går i den retning at man skal arrestere en rett-troenhet som man i sin forkynnelse mener er død ved å sette trykket på ordet opplevelse. Dermed blir forkynnelsen så følelsesladet og egosentrisk opplevelsesfylt at Skriftens læremessige tyngde forsvinner.

En slik forkynnelse leder tilhørerne bort fra frelsessannhetene og fundamentet i Skriften. Når det kommer til stykke, er det ikke våre opplevelser som frelser fra ugudelighet, men Gud som tar syndere til nåde for Jesu Kristi skyld. At dødsdømte syndere ved Kristi forsoning kan bli forliket med Gud er den største av alle opplevelser å forkynne, om dette har blitt oss til del.

6) En sjette avsporing går på selve forkynnelsen om den kristne tro. Av og til fremstilles troen fra enkelte prekestoler som regelrett krav, og enda verre blir det når den blir fremstilt som noe det falne menneske må prestere ved egne kraftanstrengelser og forsakelse for å bli godtatt av den hellige Gud. En slik forkynnelse er helt på siden av det Bibelen forkynner om den kristne tro. Tro er ikke krav om selvprestasjon og religiøs skikkethet. Tro er en gave som Gud av nåde skaper i en synders hjerte for Jesu skyld. Vi tildeles denne gave uforskyldt.

7) Til sist vil jeg nevne en viss avsporing også i forkynnelsen av Ordet og Sakramentene. Her går det an å gå i to grøfter. Enten å utelate sakramentene fra Ordets forkynnelse eller å gi sakramentene så stor vekt at lovens og evangeliets plass i forkynnelsen totalt blir skjøvet til side. Læreforvirringen er trolig årsak i fortielse av sakramentene. Det er skapt skille mellom Ord og Sakrament i vår forkynnelse, derfor må det presiseres at begge deler, både Ord og Sakrament, bør forkynnes på en klar og bibelsk måte uten at frelsesveien skal tåkelegges for vår tilhørere.

Vel, vi har sett på noen av de avsporinger ved forkynnelsen som gjør seg gjeldende ikke minst i vår tid, og vi er sikkert enige om at felles for dem alle er *"at de holder noe tilbake"* slik Paulus uttrykker det i Apostelgjerningene.

Men så ligger det nær å spørre: Hvordan skal så du og jeg som Kristi vitne bli mer skikket til vårt ansvarsfulle arbeid i Guds rike?

Jo, vi må oppdage at det går en vei mellom alle avveier i forkynnelsen, og denne vei kaller Skriften *"å forkynne hele Guds råd til frelse."*

Går vi så dypere inn på spørsmålet om hva denne forkynnelse innebærer, finner vi svar i tre punkter slik forkynnerlinjen ble trukket opp under kirkestriden i 1950 årene.

1. For det første innebærer den et sant, levende og åndsinspirerende evangelium, forkynt til vekkelse med front mot vranglære og vranglærerne. Under enhver omstendighet må det klart og tydelig understrekes hva Jesus Kristus og han korsfestet står for i all kristen forkynnelse.

"For jeg ville ikke vite av noe blant dere, uten Jesus Kristus, og ham korsfestet" ([1 Kor 2,2](#)).

Dette er bærebjelken i all evangelisk forkynnelse.

2. For det annet stadfester den nådegavens rett og betydning i Kristi menighet på jord.
3. Og endelig understreker den brodersamfunnets reelle verdi.
4. Misjonsperspektivet – alle menneskers frelse, 1 Tim 2,4.
5. En sterk forkynnelse av det kristne håp og Jesu gjenkomst.

Hele Guds råd til frelse må med i forkynnelse, bibelstudium og sjelesorg ([Apg 20,24-27](#)), om vår forkynnelse og vitnemål skal treffe blink.

Med disse ord er den gamle forkynnerlinjen risset opp. Men la oss huske at det holder ikke bare i teorien å markere den, vi må også med villighet oppfølge den i praksis.

Når det så gjelder spørsmålet om hvordan denne forkynnelse skal lykkes, gir Paulus svar gjennom Ordet i dag.

1) Ved å ”*gi akt på dere selv*”, sier han (v 28) og til sin unge venn Timoteus føyer han til: ”*Og på læren*” ([1 Tim 4,16](#)).

Det betyr for det første at skal forkynnelsen bære frukt, må vi til daglig leve i korsets nærhet.

La oss derfor ikke glemme at vårt arbeid i Guds rike, enten det er på prekestolen eller andre steder, det har bare verdi i samme grad som det er innvidd og utført under bønn.

Det heter om apostlene at da disse var blitt løst fra sitt arbeid som diakoner, sa de: ”*Men vi vil holde ved i bønnen og Ordets tjeneste*” ([Apg 6,4](#)).

Dette viser oss hvilken betydning bønnen har for vår forkynnelse og for vitnetjenesten. Bønnen gjør oss sterke og uangripelige. Forberedelse i bønn gjør oss frimodige til å forkynne. Ja, uten et inderlig bønneliv vil alle fortrinn, erfaringer og arbeidsmetoder være nytteløse i forkynnelsen. Derfor vil det snart merkes av den åndelig våkne tilhører om vi kommer ut fra helligdommen med et budskap fra Herren eller om vi ”*taler av oss selv*.”

2) Det andre som skal prege vår forkynnelse er en klippefast tro på det ord vi forkynner.

Dersom Ordets brodd har truffet oss, vil det også treffe den som hører på oss, for er vi selv grepet av budskapet, vil det uvilkårlig smitte over på andre.

Det fortelles om den kjente Gisle Johnson at en fritenker skal ha sagt om denne mann at ”han trodde hvert ord han talte.” Det samme må kunne sies om oss i dag som Ordets tjenere, for da får tilhørerne nettopp tillit til det budskap som vi forkynner.

3) Og det tredje vi skal gi akt på er at vår forkynnelse er ledet av Den Hellige Ånd.

”Jeg tror på Den Hellige Ånd.” Den setningen må prentes inn i hjertet på enhver av oss som forkynner Evangeliet. Og hvis Ånden får føre oss inn i Ordet, da vil han gi oss de rette tekster og salve budskapet så det når inn til hjertene på dem som hører.

Vi kjenner sikkert på vår skrøpelig og udugelig som Kristi vitner, men la oss likevel be bønnen om at Jesus må bruke oss i ydmykhet. Amen.

(Af Erik Høiby - [Bibelsk Tro nr.1/2014](#) - Shafan 06-02-14)